

Sníh a měď

Ššš, ššš, ššš, šeptal stříbřitý sníh, stejně chladný jako chlap, který vám uprostřed ulice plné lidí zakryje zezadu rukou ústa a vrazí vám nůž do zad. V tomto konkrétním davu nás bylo sedm třesoucích se zimou na mrazivé planině vysoko v pohraničních horách. Merrell Betrian, muž, kterého jsem přišel zabít, krčící se za Arc'aeonem, válečným mágem, jehož si najal, aby mě zabil dřív. O několik metrů dál stáli dva otrávení daromanští šerifové, kteří se nám laskavě nabídli, že dohlédnou na náš souboj (popravdě řečeno, kdybychom nezaplatili poplatek za úřední dozor, hrozilo by nám zatčení). Zbýval už jenom nádherný orel kroužící vysoko nad námi, který byl Arc'aeonův zvířecí ochránce, a malý protivný kočkoveverčák, který byl považován za ochránce mého. No, a samozřejmě já.

„Teď to schytáš, Kellene!“ hulákal na mě Merrell z opačné strany padesátimetrového, sněhem poprášeného prostranství, které nás oddělovalo. „Tady Arc'aeon je opravdovskej ohnivej mág. A taky to není blbec, takže žádný tvý divotvorecký triky na něho fungovat nebudou.“

„Jo, máš recht, Merrelle,“ vykřikl jsem i já. „Mý triky fungují jedině na blbce.“

Merrell zaklel, Arc'aeon se pousmál a dva šerifové stěží potlačovali smích. Ani pták, ani kočkoveverčák nám nevěnovali žádnou pozornost. Soustředili se na sebe. Pokud šlo o mě, pomyslel jsem si, že možná Merrell přece jen nebude takový pitomec, jaký se původně zdál. Teď neobratně podupával na místě ve snaze zabránit, aby mu omrzly nohy.

Myslel jsem si, že už ho doháním, spěchal jsem, abych mu zabránil překročit hranici na zhubanské území, kam věděl, že za ním nepůjdu. Myslel jsem si, že pronásleduju tupého chlapa s pomačkanou hubou, který mlátí svou ženu a podvádí v kartách. Ukázalo se, že jsem se šeredně mýlil.

Merrell byl mnohem bohatší, než dával najevo. Měl taky mnohem lepší styky, jelikož být netrpěl nedostatkem peněz, najmout si dobrého válečného mága nemohlo být zas tak jednoduché. Můj lid burany z pohraničí obvykle pohrdá a nenechává se jimi zaměstnávat.

Pohled na Arc'aeona byl naproti tomu jako pohled na sebe samého v křivém zrcadle. Do mých osmnáctých narozenin scházelo sotva pár dní a nevypadalo to, že se dožiju dvacítky. Arc'aeonovi mohlo být něco přes třicet, už nyní byl hlavou váženého jan'tepského rodu, bohatý, mocný, a jistě ho čekala dlouhá a oslnivá budoucnost. Mé vlasy mají slušně řečeno barvu hnoje, jeho zářily v ranním slunci, jako kdyby byly upředené z platinových a zlatých vláken. Já byl po dlouhých měsících strádání a života na útěku kost a kůže; on měl svalnatou postavu vojáka.

„Máš hezké brnění,“ zavolal jsem přes plochu zvířené-
ho sněhu, která ležela mezi námi. Hrud, paže a nohy mu
chránily dokonale přiléhavé, zářivě lesklé pláty připev-
něné pruhy hedvábné látky. „Je velmi... zlaté. Hodí se ke
tvému ptákovi.“

„Shadea je orel, hochu,“ opravil mě a s úsměvem po-
hlédl vzhůru na dravce líně kroužícího ve vzduchu jako
káně, které vyhlíží novou kořist. „Pták je něco, co pole-
tuje kolem, dokud si to nezastřelíš k obědu. Orel si dá
k obědu tebe.“

Zamyšleně ukázal na mě. Neměl jsem žádné brnění, až
na koženou kazajku a kožené jezdecké nohavice, které mě
chránily, abych se při každém pádu z koně neodřel až na
maso. „Máš hezký klobouk,“ řekl a kývl na můj daroman-
ský hraničářský klobouk, který jsem nosil, aby mi slunce
nesvítilo na černá znamení, jež se mi klikatila kolem levé-
ho oka. „Ty stříbrné symboly na střeše jsou... roztomilé.
Slouží k něčemu?“

Pokrčil jsem rameny. „Muž, jemuž jsem ten klobouk
vzal, říkal, že mi přinesou štěstí.“

Arc'aeon se opět usmál. „V tom případě tě přecenil.
Tenhle pitomec mi zaplatil slušné peníze, abych s tebou
skoncoval, Kellene z rodu Ke, ale udělal bych to i zadar-
mo, kdybych věděl, že jsi černý stín. Teď ti to tvoje odpor-
né levé oko hezky provrtám světelným bleskem.“

Pták... vlastně orel, vydal hlasitý skřek, jako kdyby ro-
zuměl našemu rozhovoru. „Ty myslíš, že ten pták ví...“
začal jsem.

„Ovšemže ví, co říkáš,“ zaprskal Reichis a dodal: „Idji-
te.“ Kočkoveverčák chtěl říct „idiote“, ale už jsme se potu-

lovali pohraničím několik měsíců a on začal mluvit jako bezzubý pasák ovcí. „Ten orel je jeho ochránce. Všechno, co slyší ten vypelichaný mág, slyší i pták.“

Shlédl jsem dolů na Reichise. Vypadal trochu legračně, jak si stínil tlapou oči před ostrým slunečním světlem, které se odráželo od sněhu a ledu, aby lépe viděl na mágo-va orla. Jestli jste ještě nikdy neviděli kočkoveverku, pak si představte, že nějaký opilý bůh obdařil obtloustlou, něco přes půl metru dlouhou kočku dlouhým huňatým ocasem a srstnatými blánami mezi předníma a zadníma nohama, které jí umožňují snášet se klouzavým letem z vrcholků stromů a zarývat drápy a zuby do vybrané kořisti – kterou je prakticky všechno, co se hýbe. Načež stejné božstvo dalo svému stvoření do vínku zlodějské sklony. A vyděračské. A nejspíš víc než při jedné příležitosti také vražedné.

„Vsadím se, že Arc’aeonovi ten jeho orlí kámoš neříká ‚idjíte‘,“ konstatoval jsem.

Reichis na mě pohlédl. „Jo, hm, to je možné, protože já nejsem tvůj ochránce. Já jsem tvůj obchodní partner. *Idjíte.*“

„Myslíš, že na tom asi za pět minut bude záležet, až nás šerifové vyzvou, abychom tasili, a ten orel tě popadne a vyrvе ti vnitřnosti z těla?“

„Správně,“ poplácal mě Reichis po noze. „Dobrá, jsi génius, chlapče. Teď jen vyřid’ toho chlápka, abychom si mohli dát toho jeho ošklivého ptáka k večeři. Zamlouvám si obě oči.“

Spustil jsem ruce dolů k bokům, kde jsem měl pouzdra na prach. Stálo mě malé jmění přemluvit brašnáře,

aby mi je zhotovil, ale umožňovala mi sahat po prášcích rychleji než do mých starých váčků, a když bojujete s válečným mágem, může i zlomek vteřiny znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. Merrell si div nesedl na zadnici a oba šerifové na mě okamžitě namířili své kuše pro případ, že bych chtěl při souboji podvádět, avšak Arc'aeon můj pohyb zcela ignoroval.

„Vůbec se nebojí, že ho zasáhneš,“ promluvil Reichis. Totiž, vlastně se nedalo říct, že mluvil – vydával kočkovaverčí zvuky –, ale podstata našeho vztahu je taková, že ty zvuky vnímám jako slova.

„Přesně tak,“ řekl jsem. „Neproniknutelný kouzelný štít?“

„To bude ono.“

Prozkoumal jsem očima prostor mezi námi a ohnivým mágem. Na zemi jsem nespatriil nic. Vybral jsem si toto místo úmyslně, poněvadž je zatraceně těžké udržet kruh neporušený, když jediným místem, kam ho můžete narýsovat, je led a sníh. Neviděl jsem žádné stopy, takže logicky zbývala jenom jedna možnost.

„Poslyšte, hoši. Vadilo by vám, kdybychom se posunuli asi o metřík doprava? Tady mi svítí slunce do očí. Mám právo na férový souboj, ne?“

Starší z šerifů, myslím, že se jmenoval Harrex, pokrčil kostnatými rameny a tázavě pohlédl na Arc'aeona. Mág se na něho jen usmál a zavrtěl hlavou. Jeho orel se pokusil o nálet na nás a zpátky k nebi se zvedl jen asi metr od mého obličeje.

„Byli tu už dříve a položili pod sníh měděný drát s ochrannými zaklínadly, pak na něj nalili vodu a počka-

li, až se promění v led,“ řekl jsem Reichisovi. „Zdá se, žeš měl pravdu, že jsme se tu měli včera utábořit.“

„Idjite.“

Harrex zvedl ruku s miniaturními slunečními hodinami. „Dobrá, pánové. Řekl bych, že čas nadešel. Za minutu bude deset a tady šerif Parsus začne odpočítávat od sedmi. Předpokládám, že další pravidla znáte.“

„Zabít toho druhého?“ navrhl jsem.

Reichis na mě zlostně pohlédl. „Takový je tvůj plán? Dělat vtipy, až nás ten mág nebude moct odpálit, protože se rozchechtá tak, že nebude schopen pronést zaklínadlo?“

„To by možná bylo pro nás nejlepší. Neexistuje žádný způsob, jak bych ten štít mohl prorazit.“

„Co si tedy počneme?“

Ohlédl jsem se po Arc’aeonovi a sledoval jsem, jak se úsměv na jeho tváři rozšiřuje. Stál na svém místě naprosto klidný a vyčkával na signál k zahájení souboje.

„Sedm!“ vykřikl šerif Parsus.

Pohlédl jsem dolů do Reichisových korálkovitých kočkoveverčích očí. „Co kdybychom si prohodili taneční partnery?“ navrhl jsem.

„Šest!“

„Říkáš, že si mám vzít mága?“ Kočkoveverky se obvykle neusmívají, teď ale Reichisův chlupatý obličejík zdobil zlověstný úšklebek. Možná byl lakomý, možná byl lhář, zloděj a vyděrač, ale ten malý parchant nade vše miloval drsný boj až do konce. Před několika měsíci si nechal levé oko očarovat stejnou kletbou černého stínu, jako mám já. Jeho povaha se tím nijak nezlepšila.

„Pět!“

„Přestaň blbnout, Reichisi. Víš, co máš dělat.“

„Čtyři!“

Reichis se lehce otrásl. Jeho kožich změnil barvu z obvyklé světle hnědé s černými pruhy na čistě bílou, čímž se stal na vysokém sněhovém koberci takřka neviditelným. Rozepnul jsem kovové přezky na pouzdrech a otevřel záklopy.

„Tři!“

Arc'aeon spojil prsty obou rukou do špičky. Znal jsem dobře ten tělesný tvar, třebaže jsem sám neuměl to kouzlo vytvořit. Mimovolně jsem sebou trhl při pomýšlení, co by se se mnou stalo, kdyby mě zasáhlo.

„Dva!“

Arc'aeon na mě mrkl. Orel dokončoval poslední okruh připravený vrhnout se na Reichise. Kočkoveverčák se spustil na všechny čtyři a zabořil zadní nohy do sněhu, aby se mohl lépe odrazit.

„Jedna...“ řekl Parsus, na můj vkus s příliš velkým nadšením.

Svědkové podobných scén budou nejspíš vědět, že porážka v souboji má obvykle jenom dvojí vyústění: buď skončíte na kolenou a žebráte o milost, nebo na zádech a čekáte, až vaši mrtvolu zakryje padající sníh.

„Začněte!“

Vzápětí jsem měl objevit třetí možnost, která byla ještě horší.

Oheň a blesk

V okamžiku, kdy se kolem Arc'aeonových prstů zhmotnily první modré jiskřičky záblesků, se orel vrhl střemhlav na Reichise, aby ho zabil. Ohnivá magie byla doslova cítit ve vzduchu a vzápětí už vyšlehl záblesk. Modlil jsem se, aby byl Arc'aeon natolik sebejistý, že splní své předchozí výhrůžky. Praštil jsem sebou o zem s rukama zasunutýma do pouzder u boku a nabral jsem ukazováčky špetku červeného a černého prášku. Sledoval jsem ohnivou kouli, jak prolétla prostorem, kde by mě ještě před zlomkem vteřiny zasáhla do levého oka. Ten chlapík měl věru dobrou mušku.

Reichis za sebou vyvolal malou sněhovou vánici, jak se tryskem rozběhl k Arc'aeonovi, a nepřestával křičet: „Chcípni, ty pitomý holube!“

Orlovy spáry se už málem dotýkaly kočkoveverčákova kožichu, když jsem vyhodil prášky do vzduchu před sebe a padl jsem pravým ramenem na zem. Samy o sobě byly prášky netečné a nevinné jako batolata, avšak vzájemně se nesnášely, takže jejich kontakt vyvolal pokaždé ohromný výbuch. Podstatou magie samozřejmě není výbuch – ten

způsobí prášky samy o sobě. Magie spočívá v obtížnější části – řídit explozi určitým směrem, aniž byste si přitom spálili prsty nebo obličej. Mé prsty vytvořily nezbytný tělesný tvar: malíčky a prsteníčky přitisknuté k dlani na znamení sebeovládání; ukazováčky a prostředníčky namířené dopředu, aby naznačovaly směr; a palce ukazovaly k nebi a ztělesňovaly prosbu, aby mi, řekněme, někdo tam nahoře pomohl.

„*Carath Toth*,“ pronesl jsem dvouslovné zaklínadlo. Přísně vzato byly potřebné jenom první dvě slabiky. Toth bylo jméno jednoho obzvláště neodbytného lovce lidí, který nás s Reichisem vystopoval před několika týdny a oznámil celému městu, že se mnou s konečnou platností skoncuje. Jelikož mé prášky byly teď nasáklé jeho krví, dodávalo vyslovení jeho jména kouzlu ještě o trochu více energie.

Červený a černý oheň se vznítily, plameny se propletly jako hadi a sledovaly směr, který naznačovaly mé ukazováčky. Vystřelily proti orlovi a nechávaly za sebou kouřovou stopu. Minul jsem ptákovu srdce, ale zasáhl jsem jedno z jeho křídel a on se zřítíl na zem asi metr od Reichise. Kočkoveverčák se ani neohlédl a hnal se na svých krátkých nožkách ke svému pravému cíli.

„*Shadeo!*“ vykřikl mág a jeho ruce mimovolně opustily tělesný tvar dalšího zamýšleného kouzla. *Bolí to, když to tvůj ochránce schytá, co?* pomyslel jsem si zlomyslně. Chápejte, proti tomu orlovi jsem nic neměl, ale snažil se zabít mého obchodního partnera.

Arc’aeon vypálil druhý blesk, právě když jsem se zvedal na nohy, a přinutil mě opět sebou plácnout o zem. Tentokrát jsem skončil roztažený na břiše. Cítil jsem, jak se

mi zježily vlasy, když mi blesk prolétl těsně nad hlavou. Pochopil jsem, že třetímu blesku se už nevyhnu.

Reichis mezitím překonal vzdálenost mezi sebou a válečným mágem. S divokým mručením vyskočil do vzduchu. Arc'aeon málem upadl naznak, ačkoli nebylo možné, aby kočkoveverčák prolomil štít. V tomtéž okamžiku, kdy Reichis dopadl na zem, začal zuřivě hrabat ve sněhu a ledu a pronikal k místu, kde musel být zakopán křehký kruh z měděného drátu.

Arc'aeonovi to právě začalo docházet, když jsem po jeho ochránci vyslal další porci prášků.

„*Carath Toth*,“ zamumlal jsem.

„Ne!“ zaječel Arc'aeon. Tentokrát vyslal jiné kouzlo, něco jako zaklínadlo či ochranu, které obklopilo orla a rozptýlilo mou explozi v oblaku černého kouře. *Dobrý trik*, pomyslel jsem si.

„*Ted!*“ zavrčel na mě Reichis.

Uviděl jsem ve sněhu, kde hrabal, mezeru, která mi dávala příležitost k útoku. Nebyl jsem však na správném místě, odkud bych mohl vyslat zažehnuté prášky skrz otvor ve štítu.

„*Sakra*,“ ulevil jsem si, vyskočil jsem na nohy a rozběhl jsem se k Arc'aeonovi.

Viděl jsem, že se dívá na zem a skládá ruce do nového, ošklivého tvaru. Oči mu těkaly z mezery na Reichise, aby nakonec spočinuly na mně a vzápětí mi namířil kouzlo na prsa. *To je brzy, sakra, moc brzy*. Nebyl jsem ještě v přímé linii s mezerou.

„*Carath, pitomče!*“ vykřikl jsem z plných plic a namířil prsty na Arc'aeona, jako kdybych skutečně vyslal kouzlo.

Říkat „pitomče“ nebylo vůbec nutné, ale jste-li v postavení psance a na vaši hlavu je vypsána odměna, snažíte se pobavit, kde se dá. Instinktivně změnil polohu prstů a vytvořil krátkodobý štít. Což byla chyba, jelikož jsem ve skutečnosti nevypálil a jeho ochrana, pokud nebude ukotvena v měděném drátu, vydrží pouhou vteřinu. Arc'aeon si uvědomil, že jsem ho oklamal, a protáhl obličej. Nacházel jsem se nyní přímo před otvorem v jeho štítu.

Otvor ve štítu vypadal jako sloupec tetelícího se vzduchu. Naposledy jsem zašeptal své „*Carath Toth*“. Prášky se přede mnou srazily. Namířil jsem prsty do otvoru a vyslal skrze něj výbuch dříve, než Arc'aeon stačil vztyčit další ochranný štít. Záblesk ho zasáhl přesně doprostřed břicha a prorazil zdobené pláty jeho brnění.

Rozhostilo se ticho, během něhož jsme vyčkávali, až v horách dozní poslední ozvěny výbuchu. Válečný mág zůstal několik vteřin stát, jako by si odmítal připustit, že jeho tělo nyní postrádá orgány nezbytné pro život. Výbuch po sobě zanechal díru dost velkou na to, abych skrz ni viděl na místo, kde se za svým šampionem krčil Merrell. Když jsem k němu vykročil, mágovo tělo konečně zjistilo, co se stalo, a zhroutilo se na zem.

Pokud to všechno zní moc jednoduše, tak nebylo.

Kromě toho jsme se ještě nedostali do bodu, kdy jsem všechno podělal.